

FŐTITKÁRI BESZÁMOLÓ A MAGYAR-TÖRÖK BARÁTI TÁRSASÁG 1996.évi TEVÉKENYSÉGÉRŐL

KEDVES TAGTÁRSAK!

Minden eddigi évnél nehezebb helyzetben voltam, mikor arra került a sor, hogy összeállítsam szokásos évi beszámolómat a társaság munkájáról. Azt hihetnék, hogy egy beszámolót, egy számadást készíteni könnyű dolog, hiszen egyszerűen csak fel kell sorolni, hogy mi minden történt az eltelt időszakban, milyen programokon vettünk részt, kik és milyen témákról tartottak előadást. Én is így kezdtem hozzá. Mikor sikerült visszakeresnem az egyes társasági összejöveletek időpontjait és témáit és ezeket leírtam egymás után szép sorban, alig töltöttek meg egy oldalt. Furcsa érzés lett úrrá rajtam. Vajon tényleg csak ennyiből állna az egész? Hiszen be kell vallanom őszintén, hogy néha úgy érzem, mintha szinte minden nap történne valami, ami a társasággal kapcsolatos. Rengetegen keresnek meg szinte naponta ügyes-bajos dolgaikkal, kérnek segítséget a legváltózatossabb ügyekben: van, aki törökül szeretne tanulni, van aki törökként magyarul, sokan vannak, akik le szeretnének fordíttatni egy levelet, amelyet például hobbigyűjtőként a Galatasaray Sportklubtól kaptak, vagy néptáncegyüttesként egy fesztiválra hívják őket szerepelni, van úgy hogy tudományos kutató kér szakmai kapcsolatok ügyében tanácsot, van aki egy művészeti együttes számára kér segítséget, hogy ingyenes vízumot kaphasson. A Balázs Béla Stúdiótól azt kérték, hogy törökországi forgatáshoz keressünk nekik egy hajót a Fekete-tengeren, amelyben leforgathatnak egy múlt században játszódó történetet. Egy tanárokból álló maratoni futó társaság számára az isztambuli maratoni futóversenyre szponzort próbáltunk meg - sajnos eredménytelenül - keresni. A kütahyai egyetem egy szintén tanárokból álló csoportjának magyarországi meghívólevet küldtünk és egy hetes magyarországi programot szerveztünk. A sárvári folklórnapokra a rendezvény előtt két héttel egy ciprusi csoport visszamondta a részvételt, megkértek, hogy helyette szerezzek egy török csoportot. A Tivoli Színház támogatólevelet kért egy alapítványhoz, amelytől egy törökországi produkció finanszírozására szeretett volna pénzt kapni. De jönnek kérések Törökországból folyamatosan, amelyben például a magyarországi továbbtanulási lehetőségekről érdeklődnek vagy magyar nyelvkönyvet szeretnének szerezni. Legutóbb egy izmiri balettiskolás kisfiú édesapja kért meg, hogy segítsek felvenni a kapcsolatot a budapesti balettintézettel. Ha már a sportnál tartunk, volt olyan kérés, hogy egy magyar jégrevű csoport szeretett volna törökországi szerződéshez jutni a társaságon keresztül. Persze nem minden kérés ilyen különleges, van aki csak azt szeretné megtudni, honnan tudna török almateát vásárolni.

Biztos vagyok benne, hogy többen vannak közöttünk olyanok, akik hasonló telefonokat, kéréseket kapnak és ők is igyekeznek a tőlük telhetőt megtenni és segíteni azoknak, akik ezt kérik, és ők is úgy vannak vele, mint én; ha az ember elvállalt valamit, jelen esetben egy társaság tagja, amely azt a célt tűzte ki magának többek között, hogy segíti a török-magyar kapcsolatok fejlődését, akkor ezt a rendelkezésre álló lehetőségek keretén belül meg is teszi. Öröndetes dolog, hogy ennyi ismeretlen ember jut el hozzánk, ez azt jelzi, hogy immár hét éve folyó tevékenységünk nem maradt visszhang nélkül, a társaság híre mondhatjuk, hogy szájról szájra terjed, sokan számon tartanak, és úgy vélik, hogy tőlünk választ vagy megoldást kaphatnak a kérdéseikre. Ha csak így nézem, akkor valóban öröndetes és büszkeséggel tölthetne el bennünket az a tény is, hogy a hivatalos fórumok, mindkét ország nagykövetségével folyamatos a kapcsolatunk, az utóbbi időben rendszeresen kéri a véleményünket és a segítségünket, de én mégis úgy érzem, ez a megnövekedett teher és

felelősség kezd kinőni az egyesületi kereteket és ez néhány dolog végiggondolására kellene, hogy készítsen bennünket. Mindezen kötelezettségek és feladatok, amelyek jelen pillanatban jórészt a vezetőség tagjait terhelik, sokszor már nem valósíthatók meg a tagság szélesebbkörű bevonása és anyagi háttér nélkül. Hogy egy konkrét példát mondjak: Mindaz az adminisztrációs feladat, amely a folyamatos kapcsolattartással együttjár, már egy külön titkárnőt és irodát igényelne. Ha ez talán túlzásnak is hangzik, de arra mindenképpen szükség lenne, hogy legyen egy helyünk, esetleg egy telefonügyeletünk, ahová fordulni lehet, ahol vezetnék a tagnyilvántartást, összegyűjthetnénk a kéréseket, koordinálhatnánk a feladatokat.

Évek óta több ígéretet kaptunk arra török hivatalos szervektől, hogy segíteni, támogatni fogják munkánkat. legutóbb a török kulturális miniszter látogatása kapcsán tettek ígéretet az újságunk támogatására. Nemrégiben el is küldtünk minden hivatalos papírt és kitöltöttük a formanyomtatványokat. Remélhetőleg tényleg kapunk támogatást a lap számára, amelyet a társaság legnagyobb büszkeségének érzünk. Önök is meggyőződhetnek róla, hogy lapunk egyre érdekesebb, színvonalasabb kiadvánnyá vált, köszönhető ez a szerkesztő bizottság áldozatos és önzetlen munkájának. Ezúton is szeretném mindannyiunk nevében megköszönni fáradozásait. Sajnos egy kiadványt megjelentetni egyre nehezebb feladat, ezt sem lehet már csupán lelkesedésből csinálni, noha minden egyes közreműködő ingyen, tiszteletdíj nélkül végzi munkáját, csupán a nyomdai előkészítésért és a nyomdai munkákért fizetünk, társadalmi munkában készül a szerkesztés, a gépelés, a fordítások, mégis egyre több pénzre lenne hozzá szükség.

Mint Önök is tudják, a társaság nem részesül semmiféle támogatásban, az újsághoz és más eseményekhez megrendezéséhez, mint például a novemberi koncertünk volt, szponzor cégektől próbáltuk meg összeszedni a pénzt. Több alkalommal próbálkoztunk pénzt szerezni alapítványi és egyéb pályázatokon, például a kiadói tevékenységünkhöz, de sajnos a török kultúra ügye eléggé rétegprobléma a pillanatnyi általános helyzetben. ezért szeretném kérni minden tagtársunkat, ha módja és lehetősége van rá, ismer olyan céget vagy intézményt, amelyhez eredményesebben pályázhatunk, ezeket az információit ossza meg a vezetőséggel. Egyúttal most ragadom meg az alkalmat, hogy eddigi támogatóinknak köszönetet mondjak. Elsősorban a Ceram Trading cégnek, amely a novemberi fuvolaest főszponzora volt, rajtuk kívül ezt az eseményt a Tempo-Bosfor Kft. és az Ebru kft. támogatta az estet. Egy harmadik cég sajnos az ígéretét nem váltotta be.

Külön köszönet a Németországi TEXIM cég tulajdonosának Naim Yilmazbayhan úrnak, aki az újságkiadást támogatta.

Tavalyi közgyűlésünk február 21-én volt. Ezt követően márciusban egy közös múzeumlátogatáson vettünk részt a Nemzeti Múzeumban, ahol Fodor István régész és kollégái értekelésével tekintettük meg a honfoglaló magyarokról szóló új kiállítást. Április 23-án Ivanics Máriának a krími tatárokról szóló előadását hallgathattuk meg. Június 1-én a törökországi tiszteletbeli konzulokat láttuk vendégül a Nemzetek Házában.

Az őszi szezont október 2-án az eddigi egyik legérdekesebb előadással kezdődött. Sudár Balázs és Csörsz Rumen István "Trombita, rézdob, tárogató" címmel megjelent könyvük apropóján beszélt az oszmánli hadizenéről. Az előadást végighallgatta egy török újságíró is, aki rendkívül lelkes és meleg szavakkal méltatta az eseményt.

November 28-án újabb eseményre került sor: régóta terveztük, hogy rendezünk egy

koncertet a már kilenc éve Magyarországon élő Mehmet Mestçi fuvolista barátunk részére. Ő megnyerte tanárát Matuz István fuvolaművészt egy közös koncertre, amelyet-án rendeztünk az MTA Kongresszusi termében.

Decemberben mindannyiunk legnagyobb sajnálatára elmaradt a hagyományos török szilveszteri összejövetel. Utólag is elnézést kérünk a tagtársaktól, a mulasztásnak igen egyszerű oka volt: elkéstünk a terembérléssel. A két ünnep között az intézmények nagyrésze zárva tartotta a kapuit, a szóbajöhető többi hely pedig már elkelt.

Idei első összejövetelünk február 6-án Kunkovács László fotóművész rendkívül nagy érdeklődéssel kísért diavetítéses előadása volt, amelyen a kutatóútjai során gyűjtött anyagából adott ízelítőt, Sziklarajzok és ötörök köemlékek Belső-Ázsiában címmel.

Az elmúlt időszakban is különböző meghívásoknak tettünk eleget, többek között május 21-én a társaságot képviselve részt vettünk a parlamenti IPU tagozat ülésén. Áprilisban a Kolumbusz Gimnázium Törökország vetélkedőjén, december 4-én a szigetvári tiszteletbeli konzulátus megnyitóján. Ez alkalommal a szigetvári tagtársak kinyilvánították, hogy helyi tagozatként szeretnének működni.

Október 26-november 3 között rendezték meg a török gasztronómiai hetet a Hilton szállóban. A török zenével kísért vacsorákon kívül egy kis kiállítás mutatta be a mai török kézműipar szép remekeit. A rendezvény megnyitásakor rendezett fogadáson társaságunk is részt vett.

Szluha Dénes és Hopp Lajos - megemlékezés.

Kedves tagtársak.

A közgyűlési meghívóban már jeleztük idei előadás terveinket, tehát április elején Ágoston Gábor és Pintér Tamás tagtársainktól előadást hallhatunk a Gül Babatürbe történetéről és annak felújításáról. Májusban köszöntjük a 80 éves dr. Fehér Gézáts és kirándulunk Szigetvárra. Májusban nyílik Mehmet Özel festőművész kiállítása. Juniusban a Gül Baba türbe megnyitása alkalmából kulturális programokat szerveyünk. Juliusban törökországi utat szervezünk.